

“El govern catalanista i de progrés es va fer en un context ara irrepètible”

El candidat del PSC, José Montilla (Iznájar, Andalusia, 1955), destaca que la situació actual és molt diferent a la de 2003 i això implica que no es pot “reeditar” un pacte com el de fa tres anys.

Ha dit que se situa a les antípodes de CiU. Els seus companys del PSOE també ho pensen?

—Els meus companys del PSOE tampoc coincideixen, en absolut, amb el programa amb què es presenta CiU i el seu candidat Artur Mas. El programa d'Artur Mas és neoliberal i està a les antípodes del programa que nosaltres presentem i de la política que el govern que José Luis Rodríguez Zapatero està fent.

—El PSOE i Convergència arriben a acords, a Madrid. Sobretot, després del pacte Zapatero-Mas de l'Estatut, sembla que el PSOE inicia un acostament a CiU.

—Si repassen les lleis aprovades en els dos anys i mig de legislatura, les iniciatives parlamentàries, podrà comprovar que n'hi ha moltes més amb IU i ERC que no amb CiU.

—També en l'últim tram?

—També. Concretament, acaba de passar amb la llei de la dependència, una llei importantíssima, un compromís de la legislatura fonamental que ha d'ajudar a consolidar el quart pilar de l'estat del benestar. Ha estat aprovada amb el vot contrari de CiU, i el vot a favor de la resta de formacions polítiques catalanes.

També ara, per exemple, han retirat la seva esmena a la totalitat dels pressupostos. Molts han parlat, després d'això, d'un acostament de posicions. I no és veritat. CiU l'ha retirat per no votar amb el PP, però l'ha retirat a canvi de res.

Han hagut de rectificar sense treure res a canvi. Ja no són decisius i ho saben, perquè el candidat de Rodríguez Zapatero es diu José Montilla.

—La manera com es va fer el pacte de l'Estatut, amb l'acord Zapatero-Mas, ha perjudicat el PSC?

—La fotografia va ser el peatge per fer que Convergència s'incorporés al pacte estatutari, un pacte que abans havíem fet el PSC i el PSOE. Abans del pacte PSOE-Convergència, ja s'havia realitzat un pacte PSC-PSOE. I així ho va explicar, dos dies abans de la famosa fotografia, el nostre portaveu parlamentari.

—En aquella reunió es va parlar del relleu de Pasqual Maragall?

—Això ho diuen els convergents o alguns opinadors propers a ells. Allà es va parlar de l'Estatut, perquè sobre altres qüestions, especialment pel que fa a candidats i a política de pactes, el PSC pren les pròpies decisions. És més, fa uns dies el president del Govern va dir en un acte electoral que el PSC i el seu candidat eren les vacunes contra la dreta.

—Si esteu a les “antípodes de CiU”, és impossible l'anomenada sociovergència, l'acord PSC-CiU?

—Qui defensa i proposa la sociovergència? Convergència aspira a guanyar les eleccions i nosaltres també. No som formacions polítiques que ens complementem.

—De la sociovergència, se'n parla des de fa tres anys...

—Qui l'ha formulat? Qui en té la paternitat? Recordo que fa tres anys CiU va intentar el que intentarà ara, sumar amb el PP. Al 1995 va sumar amb el PP i hi va pactar. Al 1999 també sumava amb el PP, i va pactar amb el PP. Al 2003 no sumava. I com que no sumava amb el PP, va anar a corre-cuita, desesperada, a tractar de pactar amb ERC.

—Convergència vol governar en solitari. Vostès també. En la hipòtesi que no sigui possible, la seva solució és reeditar el tripartit?

—No necessàriament. Es pot governar en minoria. CiU va governar en minoria. José Luis Rodríguez Zapatero està governant en minoria amb pactes concrets. Això és perfectament possible.

—Seria prou estable un govern així?

—És fer política-ficció, perquè tot dependrà de la correlació de forces que hi hagi. Ho decidiran els catalans el dia 1 de novembre.

—Diuen vostès que el tripartit no es pot repetir amb condicions iguals. Quiues condicions posa ara el PSC?

—No anem a aquestes eleccions amb el plantejament de reeditar el tripartit, sinó amb el d'obtenir un resultat que ens permeti governar amb les menys hipoteques possibles. Les polítiques de pactes, si es produeixen, seran després de les eleccions, després que els ciutadans de Catalunya hagin decidit la conformació del mapa polític, però no abans.

—Si no van amb la idea de reeditar el tripartit és perquè no ha funcionat?

—El govern catalanista i de progrés es va constituir en un context ara irrepètible. Governava el PP amb majoria absoluta a Madrid, l'objectiu central del pacte era elaborar i aprovar un nou Estatut, i, evidentment, posar fi a vint-i-tres anys de govern nacionalista i conservador —facilitar l'alternança—. Ara no hi ha un govern del PP amb majoria absoluta a Madrid i no cal un nou Estatut. O sigui, al marge de protagonistes nous, hi ha circumstàncies noves. Per tant, no és possible reeditar un pacte com el del 2003.

—Amb l'Estatut es pretenia establir unes bases de relacions clares entre Catalunya i Espanya. Però ara, quan s'ha començat a aplicar, torna a haver-hi les discrepàncies de sempre.

—Discrepàncies? En absolut. Hi ha oportunisme d'una formació, CiU. Un oportunisme que queda en evidència en

la seva mateixa pàgina web. Només cal mirar la web i el que deia Convergència quan es va pactar la disposició addicional tercera de l'Estatut. Compareu els recursos que deia que vindrien a Catalunya i els que vénen ara. En vénen més dels que ells deien. Mirin-la vostès.

—**La Cambra de Comerç de Barcelona també s'ha queixat de les inversions.**

—La Cambra de Comerç no ha donat cap xifra. Parla del conjunt de les inversions, no de les inversions en infraestructures. I la disposició addicional tercera de l'Estatut parla de les inversions en infraestructures. L'Estatut no té altres fórmules per a aspectes de caràcter més general. És evident que en presons tenim, per exemple, una situació diferent a la resta d'Espanya, entre altres coses perquè estan traspassades i les inversions no les fa l'estat. Per tant, no és equiparable. I qui diu això, diu altres coses. Catalunya té més competències que altres comunitats. Per tant, hi ha determinades infraestructures, com ara les de justícia, que no han estat traspassades a altres comunitats, en les quals l'estat farà inversions en jutjats i en presons, però aquí no perquè ja va traspassar els mitjans materials i els recursos. No és, en absolut, comparable.

—**Acusen el PSC d'haver posat Joan Clos de substitut vostre a Indústria, una mena de jubilació d'or.**

—Això és una solemne ximpleria. Al PSC hi hauria bufetades per ser jubilats amb el nomenament de ministre... I als altres partits, també. En altres partits hi ha gent que aspira a ser ministre.

—**Es refereix a algú en concret?**

—Com sabran, hi ha gent en altres partits catalans que fa molts anys que aspiren a ser ministres. I suposo que no és per jubilar-se.

—**El lema de la seva precampanya és "Fets, no paraules". Els seus adversaris diuen que els fets que ha deixat com a llegat al Ministeri d'Indústria són, en principi, problemes: l'opa de Gas Natural i un recurs al Constitucional sobre la llei catalana de l'Audiovisual...**

—No diré que siguin dues anècdotes. Una sí que ho és. L'altra, no tant, i afecta bàsicament el Ministeri d'Economia i Hisenda, no el d'Indústria.

He deixat una bona tasca al Ministeri. Ho han reconegut els sindicats i diversos

sectors empresarials, com el tèxtil, el naval, el petit comerç o les empreses que es dediquen a exportar i innovar.

L'opa és un episodi que no sabem encara com acabarà, però és una operació entre empreses. Ni l'ha presentada, ni auspiciada, ni bloquejada l'administració. L'única cosa que ha de fer és vetllar per l'interès general i pels interessos dels consumidors.

I la llei de l'Audiovisual és una llei correguda, que va contra l'Estatut. Això ho diuen, fins i tot, alguns informes de la Generalitat. La raó és que està feta abans de l'aprovació de l'Estatut i preveu unes competències que després l'Estatut que hem votat els catalans no recull.

—**L'opa sobre Endesa era una operació entre dues empreses, i casualment una era catalana. A què respon la bel·ligerància contra l'operació?**

—Als interessos del Partit Popular. El PP privatitzà unes empreses i hi situà els seus amics. I han preferit que sigui alemanya abans que catalana.

—**L'anticatalanisme ven a Espanya?**

—L'anticatalanisme, l'ha utilitzat pel PP durant aquests dos anys i mig. A més, ha coincidit amb el debat i l'aprovació de l'Estatut, i amb una estratègia absolutament boja de no acceptar que van perdre les eleccions el 14 de març.

—**Vostè ha estat bombardejat per l'artilleria mediàtica de Madrid per ser massa català...**

—L'artilleria mediàtica, no. L'oposició. El PP, des del primer moment, va dir que jo era el representant del Govern de

Catalunya i que faria de ministre de Catalunya exclusivament.

—**Amb la proposta d'un debat, en una televisió privada estatal i en castellà, no hi ha el risc d'obrir la caps de Pandora del tema de la llengua, de la divisió lingüística?**

—En absolut, perquè jo no he rebutjat fer un debat en català. A mi se'm va demanar un debat i jo en proposo dos. Un en català i un altre en castellà. A Catalunya hi ha gent que veu televisió en català, però també hi ha gent que la veu en castellà. Aquesta és la realitat. Per tant, què és el que volem? Que el percentatge més elevat de la població tingui coneixement de les propostes dels projectes dels candidats. Volem que tots els ciutadans de Catalunya vegin la televisió en català o castellà, parlin català o castellà, s'impliquin en unes eleccions catalanes? Sí o no? Jo dic sí. I per això proposo el que he proposat.

—**Per acabar, si fos el cas, estareu disposat a fer oposició quatre anys?**

—Fa molts anys que treballo per Catalunya. Molts més que altres candidats. I ho he fet quan no hi havia cap càrrec, durant l'etapa del franquisme. I ho he fet després com a regidor, com a alcalde, com a president de la Diputació. Fa molts anys que treballo per Catalunya i continuaré fent-ho des del lloc que decideixin els ciutadans d'aquest país.

Àlex Milian
Enric Rimbau